

VŠE ZVĚŠT

OBSAH:

1.	ÚVODNÍK.....	3
2.	Z POSLEDNÍCH AKCÍ.....	3
	1) Seninka (21. – 23. 2. 2003)	3
	2) Vidnava (13. – 16. 3. 2003)	4
	3) Vítání jara (21. 3. 2003)	5
	4) Kuličkařada (6. 4. 2003)	6
	5) Velikonoční dílna (13. 4. 2003)	7
	6) Velikonoční putování (18. – 20. 4. 2003)	8
	7) Ligový sněm (Sklené nad Oslavou, 23. – 25. 5. 2003).....	9
3.	NÁMĚTY K ČINNOSTI	11
	1) Hrnková buchta	11
	2) Bez černý	11
4.	NĚCO K POBAVENÍ.....	13
	1) Evička si pro vás připravila testík s křížovkou:	13
	2) Kečupova tajenka.....	14
	3) Anketa malého čtenáře	15
	4) Radek dále připravil ještě nějaké vtípky:	16
	5) Minisoutěž	17
	6) Drbárna	17
5.	MIMOKMENOVÉ PŘÍSPĚVKY	18
	1) Hukvaldy - Velikonoční pondělí (aneb Mami, tati, děkuji –pozn. red.) 18	
	2) Jak jsme sjížděli Ostravici (4. 5. 2003).....	19
	3) Pštroší vaječina (18. 5. 2003)	19
6.	CO NOVÉHO V KMENI.....	21
	1) Návštěva z Prahy	21
	2) 7. výroční sněm (Plesná 10. – 11. 5. 2003)	22
	3) Z dalších důležitých informací:	22
7.	POVÍDKA.....	23
8.	INZERÁTY	24

1. ÚVODNÍK

Zdravím vás, věrní čtenáři. Tak jsme se zase po dlouhé době zmohli s rekordně nepočetnou redakční radou na další číslo. Nebudu tady zbytečně klábosit o zbytečnostech a přejdu rovnou k věci. Byla jsem požádána, abych prostřednictvím časopisu tlumočila názor kmenové rady. Půjdu na to přes jednoduchý příklad ze života: Maminka pošle svého Pepíčka a Janičku hrát si ven do parku. „Ale za hodinu přijďte na svačinu. Udělám něco moc dobrého,“ klade přitom na srdce svým ratolestem. Jenže Janička v parku potkala Dášenu a Leničku, své nejlepší kamarádky, s kterými se vídá tak málo, protože ji rodiče přihlásili do jiné (lepší) školy. Pepíček zase narazil na toho nejlepšího kámoše – Jirku – zrovna na cestě domů na svačinu. A tak jich přišlo domů pět. Maminka jen obrátila oči v sloup a svou porci výborné domácí zmrzliny rozdělila mezi návštěvníky. Však si můžu dát s dětmi příště, pomyslela si pro sebe, pro jednu se nic nestane. O týden později, protože děti nebyly zrovna v tanečních, baletu, gymnastice, počítačích ani hasiči, šly si zase jako obvykle hrát do parku a měly přijít na svačinu (kterou si tentokrát maminka chtěla vychutnat se svými dětmi). A co se nestalo: zrovna si v parku hrála i Dášena a Lenička a o kus dál se na bruslích proháněl Jirka. Když byl čas ke svačině, zve Janička a Pepíček kamarády opět k nim na svačinu. Však maminka nebude proti, ani minule se nezlobila, a tak se k nim cestou přidají ještě Vojta a Michal. Příběh by mohl pokračovat a je jasné a přirozené, že mamince asi v určité fázi rupnou nervy. Co z toho plyne? Nejen, že bude potřeba čím dál tím více zmrzliny, ale především to, že není možné ignorovat předem dohodnutá pravidla. Podobně fungují určitá pravidla i v našem kmeni, členové jsou rozděleni do dvou rodů a každý rod má své vlastní schůzky. Ovšem z nepochopitelných důvodů dochází ke svévolnému prolínání, a tak je na jedné schůzce (pro příklad) patnáct lidí a na druhé tři, což, uznejte sami, je dost divné. Vždyť proto byly schůzky rozděleny, aby byl na obou přiměřený a ještě únosný počet lidí. Proto prosím všechny „prolínáče“, aby respektovali rozdíl mezi úterkem a středou a aby v tyto dny od 16,30 do 18,30 zapoměli na osobní sympatie k lidem z druhého rodu. Rodičům pak kladu všetečnou a drzou otázku, jestli by například do pondělních počítačů, hudebky, výtvarky, tanečků, ... poslali své dítě třeba v pátek, protože se jim to v pondělí jaksi nehodilo.

(B.)

2. Z POSLEDNÍCH AKCÍ

1) Seninka (21. – 23. 2. 2003)

Vyjeli jsme už v pátek odpoledne. Sešlo se nás nemnoho. Většina je totiž nemocná. Jeli jsme do Valašské Polanky a odtud jsme šli pěšky až do Seninky. Je kosa. V chajdě je taky kosa. Mimoni útočí. Rozebrali jsme si palandy, chvílku hráli kostky a pak zalehli. V sobotu jsme zašli nakoupit a pak se bobovalo a po

Tom s Kečupem vyrábějí sněžné hady

obědě jsme začali vyrábět sněžné hady. Zajeli jsme dvě kola a mimoně to přestalo bavit. Odešli do chaty a zůstalo nás jen pár, co hráli hady až do tmy – Pažout, Radek Love, Tom, Davy, Blecha, Kečup. Večer jsme hráli tradiční hry, jako čísla, bouchanou, pipko, pipni, atd. Pak jsme ještě chvíli hráli karty. V neděli jsme ještě hráli dopoledne hady a pak jsme uklízeli a bez nejmenších problémů dojeli domů. Nezapomněli jsme se zastavit v cukrárně!

Dávy

2) Vidnava (13. - 16. 3. 2003)

Takhle to nějak bylo: Jedlo se, zpívalo, pilo, všichni jsme zářili štěstím v domku na Vidnavě. No, příjezd byl celkem v pohodě, až na to, že na něho

zapomněl Gorbi, jenž nás měl přivítat na nádraží a dovést do chajdy. Jenže Bigfoot nikde a my bloudili a bloudili. To by nebylo

tak zlé, ale ten den byla kosa jako v Rusku. Milý Ládínek se vymluvil na to, že si špatně zjistil příjezd vlaku. Nakonec jsme úspěšně dorazili, ubytovali se a já společně s Gorbim, Blechou a Jurošem a nějakýma mimoněm (myslím, že to byli RR a Michal) jsme vyrazili nakoupit do malebné vesničky Vidnavy. Samozřejmě byl nákup trochu nedostačující. Nezbylo jídlo na poslední den, ale hlavní bylo, že jsme měli spoustu kečupu a dva balíky bobkového listu. Po návratu z nákupu chtěli zbývající členové, kteří celou dobu sekali dřevo s nesekající sekyrou a neřezající pilou, jít na procházku po okolí. Juroš a já jsme odmítli a s náčou zůstali v chatě. Tom udělal večeri, zatímco my jsme nacvičovali hraní na kytaru.

Nelze opomenout, že se Juroš docela naučil hrát na kytaru a dokonce i zpívat, a tak nám zpříjemňoval pobyt po celé tři dny. Dokonce i ve vlaku. Druhý den jsme si všichni vyrazili na procházku po okolí. Všude byl sníh a to prostě nešlo nevyužít. Holky dostaly co proto. Menší error byl se sekáním dřeva. Ta pila stála fakt za ... Tak jsem sebral Bradka a šli jsme si pilu vypůjčit k sousedům. S tou to šlo jako po másle. Jo, kdo umí, ten umí, a kdo neumí, ten čumí.

Hrajeme hru Elektrárna

Večer jsme si všichni zahráli a zazpívali u hřejících kamen. Následující den se hned ráno po domě linul smrad „šakalího dechu“ (tvarůžky s vaječnou), jenž byl na snídani. Ten den jsme se vypravili do kaolinového lomu, cesta vedla přes starý tunel dlouhý asi 400 m. To bylo fakt super. Odpoledne se tam šel podívat Gorbi s Tomášem, Květenou a s mimoněm. Tomášek cestou vysypal všechny kaolin. Květena to málem nepřežila. Náčelník, Dávy, Eva, Gabula, Kečup, no prostě zbytek šel hledat do místních lesů. Nic nenašli a ještě si zašli. Já, Juroš, Pipka a Radek jsme opět zůstali v domku a připravili skvělý vývar z březové kůry. Den další jsme měli jet domů. Museli jsme všechno uklidit, vyčistit a vymést. Někdo si všiml, že ze světla v kuchyni zmizel fosforový duch. Přišlo se na to, že ho sebral Michal s Radimem a společně ho ztratili. Musel tedy zasednout soud, jenž vynesl rozsudek zákazu zúčastnit se u Michala dvou a u Radima jedné výpravy. Láďa překopal celou chatu včetně mého batohu (i přes můj zákaz) a stejně nic nenašel. Pak už jen následovala cesta domů.

Pažout

3) Vítání jara (21. 3. 2003)

Jako už posledních pár (nevím přesně kolik) let, jsme i letos přivítali první jarní východ slunce na ostravském Landeku. Nejdříve jsme se ale všichni, značně oteklí a rozespálí, sešli v 5 hodin u klubovny a pak odjeli hromadně trolejbusem pod Landek. (Kde jsou ty časy, kdy jsme mívali srazy cca o půl hodiny dříve a pak valili pěšky – zima – bezina, déšť – nedéšť ...)

Nováčci skládají na kmenovou dýmku slib mlčenlivosti

Na druhé straně se ale zase zlepšujeme v počtu zúčastněných – mám takový pocit, že je nás rok od roku více. Nehledě na to, že se k nám každý rok přidávají i tatíci kmenových mladistvých a další (více či méně zainteresovaní na kmenovém životě). Doplahočili jsme se teda na kopec, zima byla „jak pes“, a chvíli hleděli tím směrem, kde jsme tušili budoucí zrození nového dne. Potom jsme se chvilku přeli o to, v kolik přesně má vycházet slunce, přičemž padaly různé (až neuvěřitelné) tipy. Nakonec ale slunce ne, že by nevyšlo, ale vyšlo za mraky, takže jsme stejně přesný čas nezjistili. Tom zazpíval ranní píseň a následovalo tradiční jarní překvapení, které si vždycky připravuje BF. Tentokrát se vytáhnul a zarecitoval nám indiánský lyrický text oslavující příchod slunce, který předtím přebásnil (jak sám tvrdil) do přijatelnější podoby:

Náš Otče Slunce,
děkujeme, že se k nám zas navracíš,
abys přines život
a teplo našemu kraji.
Ožíváme ve Tvém teple,
čekáme na Tvůj návrat
rok co rok.
Dnes přišlo jaro
a s ním Tvé teplo.
Probud' přírodu,
provoň vzduch,
ať už zítra je jaro znát.

Potom všichni „nováčci“ složili na kmenovou dýmku slib mlčenlivosti a šli jsme kopat flašku. (Tom taky ještě – většinou přítomných nepozorován – vyčistil předtím, jako každý rok, ptačí budku, aby se mohli nastěhovat noví nájemníci.)

Z vykopané flašky jsme vytáhli listinu, na kterou jsme zaznamenali prezenci a stav povětrnostních podmínek a podobně. Potom už jsme rychle valili zpátky, protože: 1) byla strašná zima, 2) někteří spěchali do práce, 3) někteří spěchali do školy. Tentokrát jsme to ale vzali druhou stranou, přes rozhlednu, pěšky. Na mostně ještě někteří podlehli svodům přítomných mimoňů a snažili se blokovat cestu přes řeku. Ale některý hrdinný přítomný muž (Dávy nebo Tom, spíše Dávy, vzhledem k tělesným proporcím) barikádu prolomil. Z Hlučínské jsme se pak svezli tramvají do Přívozu a odtud už každý spěchal po svém.

Blecha

4) Kuličkiáda (6. 4. 2003)

Letošní kuličkiáda se nesla v duchu Velikonoc, které jsou tentokrát teprve přede dveřmi. Počasí bylo, řekla bych, tradiční ... Takže zima, vítr a občasné sněhové přeháňky. Sraz jsme měli o půl dvanácté u vrátnice a prošli jsme i letos na permanentku. A pak už se chystaly disciplíny – ty stejné, jako loni. No ve třičtvrtě na jednu už jsme se nemohli dočkat začátku, protože jsme byli pěkně omrzlí. Nakonec jsme se dočkali asi 90 účastníků, mohlo to být v tom

Dramatická jízda po prkně

Jaňula v hodu na Molekuly

nás z kmene si odnesli cenu Kvítka, Bája a Lukáš. Pak jsme uklidili, věci uložili na vrátnici a vyrazili na zvířátka. Měli jsme na dnešek slíbeno i to pštrosí vejce, ale bohužel paní Justová zrovna zase nebyla v práci. Doufám, že už ho brzo dostaneme, to bude ale kraslice! Jinak jsme viděli ptáky dočasně přemístěné z Prahy, malé opičky a čerstvě narozené zebry. Ze Zoo jsme odcházeli po 18. hodině a za husté chumelenice jsme čekali na trolejbus. A pak už hurá do vyhřátých domovů. Brrr. Sluníčku zdar!

počasí i horší. Přišli Hogani, Plameňáci, Sokolíci, naše maličkost v počtu 21 lidí a pár známých, no rodičové – nic, moc, vlastně jen babička a teta od RR a Staňkovičů. Soutěžilo se celkem asi jen dvě hodiny a pak už se vyhodnocovalo. Ceny byly krásné velikonoční – kraslice (lepené slámou), karabáče a beránci (vše handmade, pozn. redakce). Největší

zájem byl samozřejmě, o co jiného, než o kus žvance. Od

S modrou oblohou
Gabula

5) Velikonoční dílna (13. 4. 2003)

Tuto akci jsme letos pořádali poprvé. Přestože hned v pondělí měli všichni deváťáci (kromě Kvítka) přijímačky na střední školy, tak účast byla velká. Z kmene byli téměř všichni a pak spousta rodičů, hlavně mamky. Kluci s karabáčem se museli přesunout na chodbu, jelikož bychom se ani nevlezli ke stolu. Mamky donesly spousta buchet, takže jsme se i najedli, prostě pohoda. Kluci začali od jednoduchých tatarů (pod

Mamky se „pokouší“ pod vedením náčelníka ozdobit kraslice

vedením BF), pak museli vyrazit na další pruty k řece, a pak se pokoušeli ještě o

složitější karabáče s ozdobnou ručkou.

No a my baby jsme s Tomem vyráběli kraslice. Začali jsme malováním voskem. Medvědi nám vyrobili fajn stojánky, kde se na lžičce topil včelí vosk. Šlo to dobře. I barvičky nám letos chytaly, a tak jsme zkoušeli i vícebarevné voskové kraslice a pak i barevné vosky. Pak jsme se ještě pokoušeli o lepení slámy na vajíčka. Tato technika je podstatně pracnější a zdoluhavější, a tak všichni nevydrželi ... někdo zkoušel i vyškrabávání, ale to musí mít člověk v ruce. No, není to žádná sranda udělat opravdu krásné vajíčko. Účastníci se postupně vytráceli, až asi kolem 17 hodin jsme začali uklízet tu spoušť. Myslím, že všichni byli spokojeni a doufám, že příští rok budeme pokračovat nějakými novými technikami.

Gabula

6) Velikonoční putování (18. – 20. 4. 2003)

Letošní velikonoční putování jsme strávili na Pálavě. Po několika letech jsme se opět vydali do tohoto krásného teplého kraje. A i když vypadalo, že bude počasí nevlídné, bylo nádherné teplo. Letošní sestava byla: Dávy, Gabula, Blecha, Big Foot, Juroš, Pažout, Laskonka, Vilém, pes Míša a já. Sešli jsme se v pátek v klubovně, kde jsme přespali, a v sobotu brzo ráno jsme vyjeli. Okolo deváté jsme byli v Mikulově. Nakoupili jsme v místním marketu a šli jsme do města, kde jsme posnídali. Někteří si prohlédli místní zajímavosti a taky jsme na zámku navštívili výstavu fotografií a vycpanin ptáků Dunajské delty. No a pak jsme se vydali na cestu. První den jsme chtěli přejít přes celou Pálavu, ale došli jsme pouze na Děvín, kde jsme se utábořili. Po cestě jsme sbírali šneky, kterých byla všude spousta, samozřejmě jsme se stavili v hospůdce na kofolu, no prostě pohoda. Musím zaznamenat, že na Děvíně se pásly volně kozy, což nás překvapilo, a Míša z toho byla mírně nervózní. V neděli jsme zamířili

Pohled na vrch Děvín s televizním vysílačem

k Novomlýnským nádržím. V Dolních Věstonicích jsme se stavili do muzea. Musím podotknout, že expozice byla úplně stejná jako před léty, což mě trochu zklamalo, ale jinak dobré. Občerstvili jsme se v hospůdce a vyrazili směrem na slepé rameno Svatky. Po cestě jsme viděli několik stromů poražených bobrem. Průměr měli okolo 30 cm. Nakonec jsme našli obrovské nory, které, jak jsme doma zjistili v literatuře, byly bobrům

doupětem. Nora je ve svahu a vede pod hladinu vody, kde si bobři stavějí z větví hráz. Pekelné díry. Dále jsme šli přes rezervaci Pláčekův les. V mapě je napsáno, že je to zimoviště mořského orla. Představte si to štěstí – BF našel dvě orlí péra. Jasný důkaz, že se tu orel vyskytoval. Taky jsem našel mrtvé káně, které jsem

zde samozřejmě nemohl nechat jen tak. Obral jsem z něho všechno, co se dalo. Večer jsme se utábořili nedaleko Pouzdřanské stepi, což byl konec našeho putování. V pondělí ráno jsme vymrskali holky, dostali jsme čokoládové vejce a zajíce, i když Juroš pomlázku provázal koledou „hody, hody, doprovody, piju všechno, kromě vody“. Posnídali jsme v nedaleké vinici a pak zamířili na step. Pouzdřanská step, jedna z nejnámějších botanických lokalit tohoto kraje. Krásná krajina. Tráva se vlnila, na obloze poletovaly pošťolky. Byla jen škoda, že jsme přijali v tak brzký čas. Step ještě nebyla rozkvetlá, takže jsme neviděli rozkvetlé katrány (našli jsme pouze jeden suchý), ani kavylky, ale místy kvetly kosatce nízké. Jednou tu ještě určitě pojedu. Když jsme všechno důkladně prolezli, vydali jsme se do Pouzdřan. Po cestě jsme potkali Kájínu. Věděla, že tu budeme, tak se jela z Brna za námi podívat a naštěstí jsme se potkali. V Pouzdřanech jsme šli do hostince, dali si kafe a kofolu, Kájíně jsme vykecali všechno, co jsme zažili. Pak si Karla odskočila na nádraží, prý, že za ní přijedou její kolegové ze školy. Přijel pouze jeden. Určitě si domyslíte, kdo to asi byl. Ještě chvíli jsme kecali, no a pak už byl čas se rozloučit. Za chvíli nám jel vlak. Karla se šla podívat na bobra, my jsme jeli domů. Do Ostravy jsme dojeli v pohodě. Co říct závěrem? Pálava mě opět nezklamala a kdo s námi nejel, musí být zklamaný, protože o hodně přišel.

S modrou oblohou
Tom

7) Ligový sněm (Sklené nad Oslavou, 23. – 25. 5. 2003)

Tak tohle byla akce, na kterou jsme se všichni velice těšili. Většina z nás tam byla poprvé (až na ostřílené bobry Toma a Dávyho), takže zážitky byly veliké. Vyrazili jsme v pátek odpoledne, vlak jel už v půl páté, takže my pracující jsme si museli pěkně máknout. I tak jsme ale na místo – tábořiště Malý Waldem kmene Walowa - dorazili kolem 22 hodin, takže za tmy. Na sněm mohlo přijet jen zhruba

Soutěž v rozdělování ohně třením dřev

10 lidí za kmen, takže jsme chtěli původně dělat nějaké výběrové řízení, ale nakonec nás bylo akorát. A kdo tam všechno byl? Barča, Janča, ...né, doopravdy se zúčastnili Tom, Dávy, Juroš, Radek, Pažout, Eva, Kečup, Chip, pes Mišánek a já. Cestu tam s námi absolvoval i Keny, který taky schytl pár cvrčků, když hrál s našimi zkušenými karbaníky karty. No, večer po příjezdu už

j jsme si jenom zalezli do lesíku, odkud jsme měli krásný výhled na osvětlená tpyí, a pod širým nebem jsme krásně usnuli. Ráno bylo taky

nádherné, mlha se válela po zemi mezi týpími a krásně vycházelo sluníčko. To nám taky dalo zabrat. V neděli jsme byli všichni pěkně spálení. Ale počasí bylo perfektní. V sobotu dopoledne jsme pomáhali stavět sněmovní oheň, připravovat inity, sbírali jsme chrástí. Pak se někteří šílenci (všichni kromě mě a Toma) šli rochnit v místním rybníčku. To bychom taky potřebovali na tábořišti. Odpoledne byli Tom a Juroš v inity, probíhala soutěž v rozdělování ohně třením dřev, kde se Tom umístil na 4. místě, mimořádná valná hromada, ROP a taky soutěž o nejlepší woodcrafterský a indiánský výrobek. Byly to opravdu nádherné práce. Příští rok bychom se taky měli pokusit zúčastnit, hlavně členové malé lóže, kde bylo dost málo výrobků. Jinak jsme taky během dne ještě vařili, jedli, hráli ringo, procházeli se a sbírali inspiraci, prostě pohoda. No a kolem 19 hodin to vypuklo. Bobr zazpíval svolávací píseň a Poly nás pozval a usadil do kruhu. Seděli jsme v 1. řadě. Na úvod zhodnotil Tokaheya uplynulé období, pak byla udělována Orlí pera. Zajímavé bylo udělení dvou mimořádných činů. Jeden pro Apače za zašití Wilyho nohy, když se na zimním táboření seknul sekyrkou (a k tomu měl ještě skvělou průvodní řeč). Druhý pro Jerryho, který vystudoval japanologii a chtěl přiznat čin za překlad knihy, k tomu nám popovídal japonsky, o čem kniha je, a

Zahájení ligového sněmu ve Skleném nad Oslavou

později ještě zahrál na fujaru. Poté následovalo udělení titulů. To bylo pro nás taky velice zajímavé, protože Tomovi byl přiznán titul Sagamor. Pasování byli také Waštewin, Culík a hlavně Bobr, kterého musel pasovat Tokaheya jako náčelník Ligy, protože už nemáme nikoho s vyšším titulem. Bobr má něco přes 320 činů. Když jsme se s ním později bavili, dozvěděli jsme se, že plní pera od svých 18 let a začal hned po válce. Tak jsme spočítali, že má už 76 let. Je to prostě neuvěřitelné! Jinak bylo na sněmu ještě vystoupení kmene Drum Bum o prvních ligových ovcích. Na závěr jsme zazpívali modlitbu kmene Omaha, kdy se ukázaly drobné krajové odlišnosti, protože každý kmen zpívá po svém. Po sněmu jsme ještě chvilku diskutovali s Vlkiem a Bobrem, a pak už jsme se pomalu chystali do hajan. V neděli už se všichni pomalu balili, bourala se týpí, my jsme si udělali malou procházku do okolí, postupně jsme se rozloučili, taky jsme pokecali s Muskwou a před dvanáctou už jsme se museli začít přesouvat na nádraží. Ještě

v Brně jsme měli chvíli čas, tak jsme se šli rychle zchladit nanukama a sodovkami. Pak už jenom ta úmorná cesta vlakem, ve kterém se vzduch nehnul a bylo tam snad 40 stupňů. Domů jsme dorazili zbití a se zpožděním 31 minut. No ale já myslím, že to byl nezapomenutelný zážitek a jestli by se ligový sněm měl stát naší tradiční akcí, tak já jsme rozhodně pro. Měli bychom se taky trochu zviditelňovat.

S modrou oblohou
Gabula

3. NÁMĚTY K ČINNOSTI

Opět jsme pro vás připravili inspiraci pro plnění činů 4. světla (návrhy ohledně 2. světla nebyly přijaty).

Čin Pečení z nekynutého těsta - recept na jednoduchou buchtu (bábovku už asi všichni mají) připravila Eva

1) Hrnková buchta

Přísady: 1 hrnek polohrubé mouky, 1 hrnek hladké mouky, 1 hrnek cukru, 1 prášek do pečiva – smíchat v jedné misce.

Do druhé misky: 1 hrnek mléka, ½ hrnku oleje, 1 – 2 celá vejce.

+ ovoce (může být různá zavařenina)

Návod:

Do první misky dáme mouku, cukr a prášek do pečiva, do druhé mléko, olej, vejce, vše promícháme. Do první misky pomalu naléváme smíchanici z druhé misky (vše opět dobře promícháme). Vymažeme si plech a smíchanici tam nalejeme. Nahoru dáváme ovoce (např. meruňky, slívy nebo angrešt). Já dělám ještě posyпку. Kdyby někdo nevěděl, jak se dělá, tak tady je návod: máslo (hera), hladká mouka a cukr. Buchtu pečeme v el. troubě na 170 stupňů.

2) Bez černý

No a protože zrovna kvete a brzy bude i uzrávat černý bez, připravila pro vás Gabula několik receptů, které využijete mj. i pro plnění různých činů ze 4. světla, které se vztahují k práci v domácnosti.

Květy v těstíčku

Ve ¼ l mléka nebo vody se rozšlehají 2 vejce, přidá se troška soli, sekaná nať petržele a 120 g hladké mouky. Pro zjemnění i lžice oleje. Můžeme přidat trochu sody nebo prášku do pečiva. Čerstvé květy se omyjí, odhmyzí, namočí do

řídkého těsta a smaží v rozpáleném oleji (celé ponořené). Pak se odstříhnou stonky a posypou ještě petrželkou. Podávají se s chlebem nebo bramborami a hlávkovým salátem. Mohou se taky osladit cukrem se skořicí nebo vanilkou a podávat jako moučník.

Polévka z květů

Očištěný opláchnutý květ se vaří v mléku, přidá se cukr, špetka soli, zavaří se žloutky a může se podávat se sněhovými noky.

Sirup z květů

10 – 12 okvětí, 2 litry vody, 3 kg cukru, 30 g kyseliny citrónové nebo šťáva ze 6 citrónů. Květy namočíme do vody a necháme stát do druhého dne. Potom scedíme a vaříme s cukrem, dokud se nerozpustí. Nakonec přidáme kyselinu citrónovou. Podáváme při nachlazení.

Šumivá limonáda z květů

Do pětilitrové láhve se dají 4 l převařené vychladlé vody, několik květů (čerstvých nebo i sušených), ½ kg krystalového cukru, na tenké plátky nakrájený citrón a vše se nechá asi 9 dnů kvasit. Láhev se převáže tenkým plátkem, aby se tam nedostaly mouchy. Obsahem občas zamícháme. Po 9 dnech se limonáda stočí do lahví (raději ze silného skla), dobře zazátkuje a převáže drátkem. Postaví se na 14 dnů do chladného sklepa. Při otvírání šumí a kypí jako sekt. Může se přidat vinný ocet, který osvěžuje a ochlazuje. Můžeme i přisladit.

Čaj proti nachlazení

Lze připravit spařením květů (nevařit!) nebo plodů (sušené bezinky je lepší předem 10 hodin namáčet). Čaj se dochutí medem a citrónem.

Odvary z mladého listí

Používají se k obkladům a koupelím – na otoky, bérčové vředy a podobně, ale upravují také krevní tlak.

Bezinková marmeláda

Plody se opláchnou, rozvaří a prolisují. Zbylá dužina se odváží a na každý kg se přidá 35 dkg cukru. Svařením se zahustí a horké se plní do menších sklenic, které se dobře převážou. Místo cukru se dříve užíval med. Protože semínka jsou malá a vařením měknou, není nutné bezinky ani lisovat, marmelády bude víc.

Bezinková šťáva

Bezinky se vaří tak dlouho, až se odpaří část vody a zhoustnou. Pak se vychladí a propasírují. Pak se vaří s cukrem (asi 40 dkg na 1 kg šťávy) a sterilizuje se jako malinová šťáva. Na 5 l sirupu se přidává 1 balíček Petolu. Je dobrá do čaje i do vody.

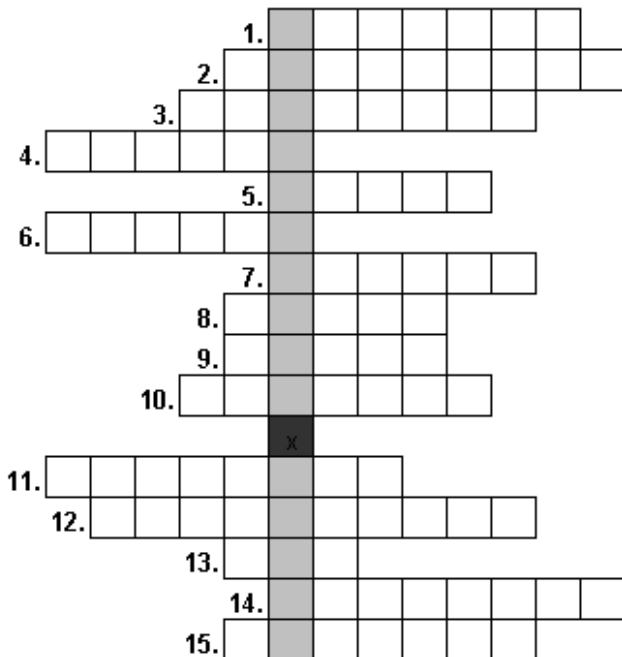
Bezinky se dají dále například zavařovat jako kompot.

Podobně se někdy používají i plody bezu červeného, do zavařenin nebo kompotů. Z bobulí se vyráběl dříve i olej, který zchlazením ztuhne a používá se jako máslo k jídlu i na mazání.

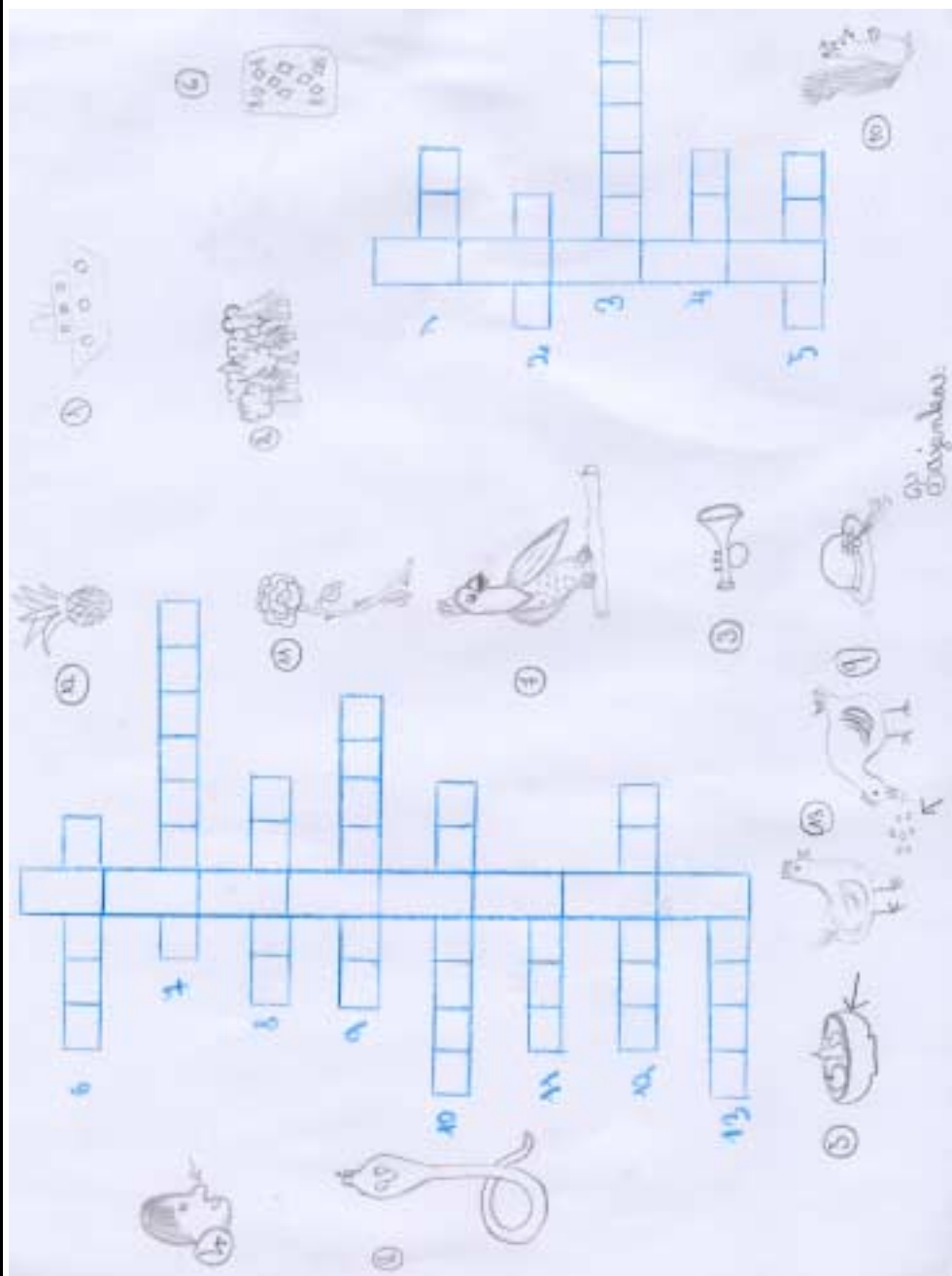
4. NĚCO K POBAVENÍ

1) Evička si pro vás připravila testík s křížovkou:

1. Jak se nazývá 3. typ lesa (jehličnatý, listnatý, ...)
2. Plynň obal Země
3. Velké stavby nacházející se v Egyptě (jsou v nich uchovány hrobky)
4. Uhybnulý živočich, který je v rozkladu
5. Podnebí jinak
6. Obecný název území zamrzlé půdy v oblasti kolem severního polárního kruhu (nerostou tam žádné stromy)
7. Rozvětvené kostnaté výrůstky v lebce jelena
8. Suchá krajina s nedostatkem vody a vodních toků (Sahara)
9. Larva obojživelníků
10. Uveď název oceánu, který chybí (Tichý, Severní ledový, Atlantský,...)
11. Příslušník skupiny živočichů, jako jsou například myši, morčata, kteří mají přední hlodavé zuby
12. Obydlí mravenců
13. Zuby slona
14. Nejmenší pták světa
15. Vyrhované chuchvalce nestrávené potravy, které vyvrhují někteří ptáci

2) Kečupova tajenka

3) Anketa malého čtenáře

Radek přečetl v rekordním čase jednu knížku, kterou vám představí, a podnikl průzkum mezi členy kmene, jak jsou na tom s četbou oni.

Škola Malého Stromu

Je to kniha od Foresta Cartera, která povídá o životě malého chlapce, kterému umřeli oba rodiče. Ujmou se ho prarodiče, kteří jsou indiáni. (Pro méně chápavé – babička a dědeček.) Ti ho vychovávají a učí ho, jak žít v přírodě. I když je mu pouhých šest let, dědeček ho učí, jak pálit whisky z kukuřice a orat pole. Později se naučí rozmlouvat s přírodou. Každou neděli chodí do kostela s babičkou a dědečkem. Spřátelí se zde s Vrbovým Johnem - je to starý indián, který bydlí vysoko v horách, výš, než bydlí Malý Strom s babičkou a dědečkem. Při tom všem dobrodružství, které v přírodě prožívá, se s dohledem babičky učí číst, psát a poznávat dějiny, jak čerokijské, tak i americké. Později kvůli nevyhovující výchově z pohledu úřadů se přestěhuje do sirotčince, kde ho vychovatelé odstrkují od ostatních dětí, protože je nemanželské dítě. Po návratu do hor k dědečkovi a babičce ho stihne krutý osud. Do měsíce umře Vrbový John, dva roky nato umře dědeček a babička. Nakonec zůstane sám se psy, kteří mu nakonec taky umřou, až na jednoho, který s ním putuje po krajině. I poslední pes nakonec umírá stářím. Malý Strom zůstává sám a vrací se do hor. Tato kniha se čte velmi dobře. Je pro malé i velké a zaručeně vás dojme (budete bulet, jak malé děcko).

Bradek Love

Anketa:

1. Co jste naposledy četli?
2. Kde nejčastěji čtete?
3. Co si myslíte o knize Škola Malého Stromu

Tomáš:

1. Harry Potter, 2. V posteli. 3. Nečetl jsem.

Eva:

1. Škola ..., Dva divoši, Poselství rudého muže
2. V posteli
3. Doporučuji, čte se dobře, ale mně to trvalo dlouho, pustíte slzu

Květena:

1. Dějepis pro 9. ročník ZŠ. (Doporučuji, pozor, chytíte kouli, pustíte slzu.)
2. V posteli, křesle, u stolu, u snídaně, u oběda, ... prostě všude.
3. Nečetla jsem, zatím.

Kečup:

1. Škola Malého Stromu. 2. V posteli. 3. Je skvělá.

Pažba:

1. Pán prstenů – Návrat krále.
2. Na lůžku.
3. Zatím nic.

Chip:

1. Dva divoši.
2. V posteli a na záchodě.
3. Zatím nic, ale už se na ni chystám.

BF:

1. Skripta, sylaby, přednášky, dnešní noviny.
2. V autobuse
3. Je dobrá, doporučuji k přečtení.

4) Radek dále připravil ještě nějaké vtipky:

V autobuse vedle sebe stál Dávý a Tom. Když Tom náhle řekl Dávymu: „Jsi mi velmi sympatický, proto ti prozradím tajemství, jedu načerno.“

Dávý řekl: „Taky ty jsi mi sympatický, a proto ti na oplátku i já sdělím tajemství. Jsem revizor!“

Revizor oslovil Pažouta: „Vaši jízdenku!“

Pažout: „Nemám.“

Revizor: „Tak pět set korun pokuty.“

Pažout: „Nemám.“

Revizor: „Předložte mi občanský průkaz.“

Pažout: „Nemám.“

Revizor: „Tak si se mnou příští stanici vystoupíte.“

Na příští stanici vystoupili, revizor byl silný kuřák, vytáhl si cigarety a chtěl si zapálit. Vtom promluvil Pažout: „Ani si nezapalujte, budeme utíkat!“

Dávý se na nádraží slušně zeptal: „Prosím vás, pojede brzy vlak na Prahu?“

Dostalo se mu neméně slušné odpovědi: „Já myslím, že jo, už jsou natažený koleje.“

Čte si takhle Radek se zaujetím v Michálkovickém zpravodaji: Dne 1. 7.2003 bude proveden soupis prasat, dostaví se všichni občané.

A ještě jedna hádanka: Je to zelené a má to tři tisíce otáček za minutu, co je to? (Žába v mixéru)

5) Minisoutěž

Na minulé fotce jsme vám představili Kvítko ve chvíli, kdy si (zabalená do kočího bryndáku) pochutnává na oblíbené kašičce. Mnozí jste tipovali správně a vítěz snad již obdržel výherní láhev kofoly. Tentokrát máme pro vás obrázky čtyři, a sice tři slečny (to můžeme prozradit, stejně byste to hned poznali) a jednoho chlapce. Ale víc nenapovíme.

1.

2.

3.

4.

6) Drbárna

A máme tady novou rubriku. Vedu ji já (Pažba) a Chip, takže víte, na koho se obrátit, když se budete chtít vyzpovídat, nebo něco na někoho prásknout. Teprve začínáme, takže jsme zatím moc drbů nesehnali. Začneme tím, co má kdo nového. Například Kečup má nový spacák, a proto pevně věříme, že se ukáže na příštím velikonočním putování. Já mám nové telefonní číslo, takže, zájemkyně, hlase se. A Dávys má novou širokoúhlou televizi (úhlopříčka 72 cm). Už tu také kolovaly nějaké fámy, že teď vzhledem k velikosti jejich bytu musí Gabula spát na chodbě. Radek vyfasoval nové přezdvívky, tak tady jsou: Hippies, Yago, Tarzan, Gorila. Juroš s Vilémem si obstarali nové computery a už jim to pomalu leze na mozek, takže bacha na to! Vilém má prý u té své mašiny velice

nekvalitní chladič, a tak začal pravidelně chodit do hasiče pro případ, kdyby vyhořel. A to je zatím vše a my s radostí v srdcích očekáváme vaše příspěvky. P. S. Dovolila bych si doplnit upozornění: Při pohybu po centru Ostravy i blízkém okolí dbejte zvýšené opatrnosti – Juroš dělá (nebo už možná i dodělal) řidičák. Podle posledních zpráv z dobře informovaného zdroje už Bimbo nechce být mažoretkou, protože ji uchvátil softball. (B.)

5. MIMOKMENOVÉ PŘÍSPĚVKY

1) Hukvaldy - Velikonoční pondělí (aneb Mami, tati, děkuji –pozn. red.)

Sraz jsme měli v pondělí 21. 4. 2003 ráno u Staňkovičů. Tam na nás holky přišli chlapi a dali nám na zadnici. Poté, co nás všechny vyšmigrustovali, tak jsme naskákali do aut a jeli za tetou Šimšovou, jelikož byla nemocná, a tudíž s námi nemohla jet, tak ji šli chlapi alespoň vyšmigrustovat. Poté odjíždíme na zříceninu Hukvaldy. Tomáš, Kečup a Eva byli velmi, velmi, velmi naštvaní, protože nemohli jen na putování po Pálavě (s kmenem). Konečně jsme dorazili na ono místo. Bylo tam velmi, velmi, velmi moc a moc lidí, málem jsme nezaparkovali na parkovišti.

Pohled na opevnění 5 brány hradu Hukvaldy

Za pár minut vyrážíme na určené místo. Ale má to jeden háček. Strýc Joe měl velmi, velmi, velmi velký hlad, a tak jsme rychle šli k památníku lišky Bystroušky, u kterého se nacházely kamenné židličky a na nich jsme tudíž mohli jakoby „posnídat“ . Ochutnali jsme moc, moc dobré uzené maso a klobásy. Potom konečně můžeme vyrazit na zříceninu. Jako doprovod s námi šla

hlídačka Arinka a jelikož je to překrásný pes (fenka), tak se za ní každý ohlížel. Například strejdovi Staňkovičovi to bylo velmi líto, že se dívá každý na ni a ne na něho. Nyní se nacházíme u hlavní brány. Vstupné – děti 20 Kč, dospělí 30 Kč a psi 5 Kč. Po přenádherné a velmi, velmi krásné prohlídce se rodičové a jejich moc, moc hodné dětičky stavili na nanuk. Zpět k autům jsme šli po naučné stezce. Jenže Michal, Lukáš a Ondráš se od nás odloučili, takže jsme na ně museli cca 20 minut počkat, než je jejich rodičové našli. A víte, kde nakonec byli? Na opačné straně, než my. U památníku lišky Bystroušky. Potom jsme nasedli do aut a jeli zpět domů.

2) Jak jsme sjížděli Ostravici (4. 5. 2003)

Po loňských zkušenostech z řeky Olše jsme se i letos začátkem května rozhodli vyrazit na vodu, tentokrát na Ostravici. U Rotchilda jsme naložili 5 lodí (původně jich mělo být víc, ale bohužel nebyly vráceny včas) a vyrazili v počtu celkem čtrnácti lidí a jeden pes do Frýdku. Tam jsme se nalodili, zamkli auta a vyrazili. Jelikož nás bylo dost hodně, museli jet skoro všichni ve trojicích. Bak měl na háčku Alenu a uprostřed Danečka, Jaňula trpěla s BigFootem na kormidle, Rotchild řídil svou indiánskou kánoí (potápku) s háčkem Dominikem a uprostřed měl Dáju, Jura se střídal u kormidla s Jurošem, což byla velká legrace, a nějakou dobu s nimi cestoval i Tomáš od Aleny a my na Tomově kánoí „mechovce“ jsme

Malá pauza na svačinku

se samozřejmě zhoršovala, čím blíže jsme byli k Ostravě. Někde za Vratimovem už jsme se báli strčit nohu do vody, a ten smrad ... No, nakonec jsme zdárně dojeli pod Sýkorák, kde jsme projeli dvě peřeje, a za nima jsme záludně čekali na poslední dvojici – Juroš a Jura, kteří zatím křižovali řeku zleva doprava. Samozřejmě jsme nečekali marně, protože se přímo pod mostem krásně vyklopili a navíc už úplně dobili loď, takže se vylodili a Juroš bez nákladu to jakž takž dojel do cíle. Končili jsme v Hrušově, na konci Komenského sadů. Motoristé zajeli pro auta, my ostatní jsme zatím nachystali věci na odvoz a opět úplně zbití, opálení ale spokojeni jsme asi ve 21 hodin dorazili domů.

Vodě zdar
Gabula

3) Pštrosí vaječina (18. 5. 2003)

Už nejmíň rok jsme měli v ostravské Zoo slíbené pštrosí vejce a těšili se, že si uděláme vaječinu. No a letos se pštrosice konečně uráčila to vejce dodat. Takové vejce pštrosa dvourstvého je dlouhé asi 15 cm a váží zhruba 1,8 kg, což je asi 25 vajec slepičích. Největší vejce ale snášeli obrovští madagaskarští pštrosi (dnes vyhynulí), kteří byli až 3 m vysokí, jejich vejce mělo 76 cm na délku a objem 9 litrů = asi 180 slepičích vajec. To je pro vajíčko maximální velikost, větší už by mělo tak silnou skořápku, že by se mládě nedokázalo vyklubat. Dnes největší vejce

vzhledem ke své velikosti snáší kivi hnědý (novozélandský pták), samice o hmotnosti přibližně 1,7 kg snáší 400 g vejce. Nejmenší vajíčka snáší kolibřík jemný – jen 1 cm velká. Jedno nedělní odpoledne se všichni odvážlivci, kteří neměli strach ze salmonelózy apod., sešli u nás na zahradě, kde se měly pštrosí hody konat. Nejdříve ale bylo nutno nějak se do toho pštrosího vejce dostat. Myslela jsem, že na to bude třeba vrtačky, ale nakonec to Tom zvládnul i pomocí obyčejného šídla, protože skořápka nebyla zase tak hrubá. Pak už jen zbývalo vejce vyfouknout, bohužel jsem u toho zrovna nebyla, protože jsem pořád běhala pro nádobí a podobně. Ale musel to být někdo s pořádnými plícemi ...To někteří jiní milovníci pštrosích vajec na to jdou jinak. Supi mrchožraví ve Východní Africe vynalezli svou vlastní metodu. Najdou si na zemi vhodný kámen, vynesou ho do výšky a praští s ním o vejce. A to opakují, dokud vejce nerozbití, nebo to nakonec vzdají (nemají prý moc dobrou mušku) a najdou si nějaké menší vejce, které dokáží vynést do vzduchu a z výšky ho pustit na zem, a tak jej rozbít.

No a pak už se dělala vaječina, postup všichni znáte. Řeknu vám, s trochou pažitky a čerstvým chlebem ten pštros nebyl tak špatný. Radek dokonce musel nastartovat kolo a valit pro další chleba, tak všem

chutnalo. Pak jsme ještě dělali druhou dávku – ze slepičích vajec – zmizela stejně rychle. Vlastně ani není mezi pštrosí a slepičí vaječinou žádný rozdíl v barvě ani v chuti, jenom když se pštrosí vejce vaří natvrdo, tak prý zmodrá (nebo zezelená) a vaří se podstatně déle, asi 30 minut. Druhý den tvrdili někteří slabší žaludkové, že jim bylo poněkud slabo, ale kdoví, co kde jedli (nebo pili), protože ostatním nic nebylo. Každopádně všichni přežili. Horší by to bylo, kdybychom museli pro vejce do pštrosího hnízda, protože takový pštrosí samec může měřit až 2,75 m (samice necelé 2 m) a běží rychlostí 70 km/h, takže by se před ním špatně utíkalo, navíc, když se naštvě, nebo je v ohrožení, brání se kopáním. Kopnutím své mohutné nohy dokáže prý zabít i lva, ale těžko říct, kam se musí trefit. Každopádně takový kopanec musí být pěkně bolestivý. Vyfouknuté vajíčko jsme prozatím uložili v klubovně, kde bude čekat nejmíň do příštích Velikonoc, až z něj někdo vyrobí maxikraslici. Arabské kultury připisují skořápce pštrosích vajec zvláštní moc, dávají je na střechy domů jako ochranu před bleskem.

Pštros dvoupřstý
Struthio camelus

Nevím, jak vám, ale já jsem měla donedávna trochu zmatek mezi druhem nelétavých ptáků, kterým se říká běžci. Patří mezi ně například:

Pštros dvouprstý

-největší pták světa

-kdysi žil po celé Africe až na Střední Východ, dnes hlavně v NP v Jižní Africe, Austrálii a Jihozápadní Asii

-v zajetí na pštrosích farmách žije asi 60 tisíc kusů těchto ptáků

-pštros je polygamní – všechny pštrosice jednoho pštrosa snášejí vejce do jednoho hnízda (důlku v zemi), o vejce se pak stará „hlavní“ samice a samec

-mladí pštrosi žijí v 10 – 50 členných hejnech

- živí se ovocem, semeny, listy rostlin

Nandu

Pampový - 1,5 m, 20 – 25 kg, Jižní Amerika

Darwinův – trochu větší

-šedá až šedohnědá barva, velká křídla, při běhu někdy zvednutá

Darwinův – dva rozdílné podtypy – jeden žije na travnatých pláních (pampách)

Patagonie, druhý vysoko v Andách a jižním Peru a sev. Chile

- nandu je taky polygamní, o vejce pečuje samec

Emu hnědý

- až 2 m, 45 kg

- žije v Jižní Austrálii

- stěhuje se za potravou (květy, plody, semena, kořínky, hmyz)

- většinou se pohybuje v párech, o vejce pečuje samec

- pohybuje se v křovinách, eukalyptových hájích i v zemědělských oblastech

Blecha (s použitím Encyklopedického průvodce světem zvířat a 1000 divů přírody)

6. CO NOVÉHO V KMENI

1) Návštěva z Prahy

Pro ty, co to ještě neví, tak v pátek před Výročním sněmem jsme měli v naší klubovně váženou návštěvu v podobě ligového náčelníka Tokahey a tří společníků. Jeli odněkud z Valašska někam do Polska a potřebovali někde přespát, tak jsme se domluvili na naší klubovně. Kromě toho, že byli rádně nabalení tím, čím je na Valachách obdarovali, tak nám přivezli i svítky a něco neužitečného navíc. Kromě toho, že byli obdivovat krásy noční Ostravy, tak padly i zajímavé návrhy, například, že máme přijet na podzim do Prahy a že máme uspořádat letní tábor příští rok na ligovém tábořišti. Když jsme argumentovali tím, že je to moc daleko, někde až u Mariánských Lázní, tak nás Tokaheya usadil, že by nám věci pomohli převézt. Ještě se chtěli zastavit na sněmu a vypadali velmi

odhodlaně, i když nevěděli, kde to je, ale jelikož přijeli v sobotu velmi pozdě, tak jsme se jich nedočkali. Snad příště.

BigFoot

2) 7. výroční sněm (Plesná 10. – 11. 5. 2003)

Na tomto sněmu byli do Lóže skřítků přijati dva noví členové kmene – Verunka a Apač. Členství bylo pozastaveno Tikymu.

Uděleno bylo 13 OP, 2 VOP a 3 totalany.

Odhlasována byla koupě 7metrového týpí , a dále také bezplatně přidělení nových Svitků březové kůry všem členům kmene. Dále byla na sněmu přijata nová, náročnější podoba Zsvěcovací stezky, kterou nezávazně znovu plní i již přijatí členové kmene.

Vítězem a držitelem kmenového Wampumu pro následující rok je Pažout.

3) Z dalších důležitých informací:

Čtvrteční schůzky budou v obvyklém čase probíhat i **během letních prázdnin!**

Servis kol před chystanou cyklovýpravou bude v **pátek 13. 6. od 16, 30 v parku v Michálkovicích**. Za příznivého počasí se pak pojedeme koupat – plavky a přilby s sebou!

Od proslulého Muskwy zakoupí v brzké době kmen **10 ks lakrosek**. Nejsou sice moc stylové (!), ale zřejmě je to jediná šance pro méně zručné, aby si taky zahráli. V zimě se totiž chystají pravidelné čtvrteční kmenové turnaje v tělocvičně.

Zájemci o účast na **Čotokvě (pod vedením Čiksiky) pro ML** , která se bude konat od 23. do 30. 8. se musí závazně nahlásit do 17. 6. Dávymu. Předpokládaná cena bude asi 300 Kč + cestovné. (Místo konání bude upřesněno.) Doporučuje se účast lidem od 14 let.

Nezapomeňte, že 1. 7. je výročí 101 let založení woodcraftu a slušelo by se zapálit u této příležitosti alespoň symbolický oheň a vyjádřit tak své souznění s woodcrafterskými myšlenkami. My, co budeme v té době v Ostravě (a okolí), zapálíme toho dne oheň na Orlím vrchu pravděpodobně okolo 19. hodiny.

Ještě musíme vzpomenout také na **kmenové oslavence**

(někteří slaví ještě během školního roku , jiní budou slavít o prázdninách, takže jim můžete gratulovat dopředu, bohužel nikdo letos neslaví na táboře)

červen

12. oslaví 12. narozeniny Lukáš

19. bude 11 let Michalovi

20. mají společně narozeniny Bimbo (12.) a Tiky (11)

červenec

4. má 12 let Tomáš
8. bude Chipovi nebezpečných 15
25. (počítám dobře?) dovrší Rost'a neuvěřitelných 14 let

7. POVÍDKA

Bratříčkovo neštěstí

Měsíc bouří si své jméno opravdu zasloužil. Každé noci se strhla bouřka a netopýři nemohli vylétnout na lov. Zakusili hodně hladu, protože se nejednou museli krčit v hnízdě, když se nebesa i stromy otřásaly pod náporem bouře a shůry padaly přivaly vod. Pak následovalo několik jasných dní a nocí a bylo čím dál větší horko. Věčně rozmrzelý bratříček si pořád něco nespokojeně pobrukoval, ale bratr a matka to mlčky snášeli. Hnízdo bylo opravdu velmi těsné, ale poskytovalo bezpečné útočiště. Bratříček to tam nakonec už nemohl vydržet. Skončil ranní lov a s ním i druhé jídlo, na východě se ohlašovalo svítání. Všichni

tři se schoulili do starého bezpečného hnízda, ale bylo v něm ještě těsněji a větší horko. Začínal další parný den a bratříček najednou z hnízda vylezl, přestože matka na něj varovně volala a bratr udíveně kulil očka. Nedaleko odtud se zavěsil na hustou stinnou smrkovou větev, po netopýřím zvyku hlavou dolů. Matka ho několikrát volala, ale buď odpověděl jen mrzutým vrznutím, nebo se vůbec neozval. Byl moc rád, když zjistil, že venku pod větví je mnohem chladněji a příjemněji než v hnízdě, třebaže, po pravdě řečeno, oslepující slunce se mu vůbec nezamlouvalo. Sluneční jas i horko stále vzrůstaly a

ptačí hlasy většinou umlkly. Ale jeden se ozýval pořád. Můžete ho slyšet na výsluní i ve stínu, ať je horko nebo šero – hlasité „džej, džej“ americké sojky, neposedného, zlomyslného ptáka, lesního slídila a klepny. „Džej, džej!“ zaskřehotala sojka, když našla v hnízdě zvonka poslední mládě, a spolkla toho neopeřeného drobečka před očima naříkajících rodičů. „Džej, džej, tú-rúti!“ zachechtala se vítězně, když uviděla na trnu tučnou luční kobylku napíchnutou ťuhýkem, který si podle svého zvyku schovával potravu, přestože jí byla všude hojnost. Ale sojka mu tu pochoutku slupla a vesele odhopkala ke stromu, kde se z pukliny ozývalo bzučení nějakého velkého hmyzu. Sojka tam zaklepala zobákem, odpovědělo jí zlostné varovné bzučení. „Džej, džej!“ vykřikl modrý postrach a lehce se přenesl na vysokou jedli z dosahu podrážděných sršňů. Rozhlédla se kolem a její bystré oči zahlédly jakousi hnědavou věcičku – podobalo se to podzimmímu listu nebo motýlí kukle. „Túk, túk,“ zabručela sojka. „Co to je?“ Viselo to na spodní straně větve. Sojka přihopkala až nad tu věc. Větev se pod její vahou trochu zachvěla, a to přimělo dvě zamhouřená očička, aby se otevřela, ale sluneční zář oslepovala a tvor, jemuž ty oči patřily, byl bezmocný. Sojka jednou klovl ostrým zobákem a rozrazila mu lebku. Hnědavé netopýří tělíčko se

zachvělo smrtelnou křečí, spadlo z větve a ztratilo se z dohledu. Sojka zaskřehotala a letěla dál, aby zas někde jinde prováděla zlomyslné kousky. Tak skončil bratříček. Jeho matka a bratr věděli, že zahynul, ale v oslepujícím denním jasu toho moc neviděli. Jen jedno bylo jisté – už ho nikdy nespátřili. Toho dne se potuloval lesem jeden člověk, dobrý znalec přírody, a nesl v ruce rybářský prut. Na chytání pstruhů bylo příliš velké horko. Ležel ve stínu pod stromem a tu zazněl nad ním dobře známý sojčí hlas. Ptáka ani nezahlédl. Nevěděl, co tam nahoře tropí, ale viděl, že dolů spadlo pěkné tělíčko velkého severního netopýra, a když se křídla přestala třepetat, bližší prohlídka ukázala, že netopýrovi rozrazil lebku jakýsi ostrý předmět. Vzácný exemplář však byl skoro nepoškozený, muž si jej tedy s radostí vzal a odnesl k poslednímu odpočinku na důstojné místo. Neuměl si tu záhadu vysvětlit, ale my vysvětlení známe, uplatnila se tu stará pravda: poslušnost zajišťuje dlouhý život.

(kapitola z povídky Atalafa, okřídlený skřítek, z knihy E. T. Setona – Z lesního království)

8. INZERÁTY

Pažout:

Sháním telefonní čísla nějakých slečen.

Zn.: Nad 15 let.

Radek:

Shání mince do své sbírky. Neupřesněno jaké.

Eva, Kvítko, Kečup:

Sháníme jakékoli pohlednice za účelem rozšíření sbírek.

Gabula:

Sháním fotky z posledních akcí.

Kmen Wabash:

Trvale shání tábořiště, zejména pro letní táboření.

Juroš:

Sbírá použité baterie, abych je potom mohl za vás odnést do sběrný nebezpečných odpadů. Sáček je umístěn v klubovně pod „planetami“

